

Η σπουδαιότητα του ονόματος στο χριστιανικό βίο και η συμβολή της αγίας μεγαλομάρτυρος **Μαρίνας**

/ [Γνώμες](#)

Γράφει ο Πρωτοπρ. Ιωάννης Γκιάφης

Πολιτικός Επιστήμονας-Θεολόγος - εφημ. Ιερού Ναού Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου

Η λέξη με την οποία δηλώνεται κάποιο πρόσωπο ή πράγμα είναι το όνομα. Έχοντας ένα πρόσωπο το όνομά του αποκτά μια ξεχωριστή παρουσία εντός του κοινωνικού συνόλου. Μέσω αυτού φανερώνεται ο προσωπικός χαρακτήρας του ατόμου. Μελετώντας κανείς την ιστορική διαδρομή διαφόρων λαών, θα διαπιστώσει πως το όνομά τους και η ονοματοδοσία τους εξελίχθηκαν σε σχέση με τον πολυκύμαντο ιστορικό τους βίο. Οι πολλές περιπέτειές τους στάθηκαν αφορμή ώστε ακόμη και τα ονόματά τους να είναι συνυφασμένα με αυτές. Οι δε αρχαίοι

Έλληνες συνδύαζαν την ονοματοδοσία με τον πολιτισμό. Πίστευαν πως η έλλειψη ονόματος από μέρους ενός λαού φανέρωνε την έλλειψη πολιτισμού. Επομένως κατανοείται η σπουδαιότητα του ονόματος μέσα στο ιστορικό “διηλεκές”.

Όμως το όνομα παίζει σημαίνοντα ρόλο και στη χριστιανική ζωή. Από τη στιγμή που ενσωματώνεται κάποιος στο σώμα της Εκκλησίας, εισέρχεται με ένα ξεχωριστό όνομα. Δυστυχώς η ονοματοδοσία έχει ταυτιστεί στην κοινή γνώμη με το μυστήριο του ιερού Βαπτίσματος, τη στιγμή που η ονοματοδοσία ενός βρέφους προβλέπεται από την εκκλησιαστική παράδοση να γίνεται κατά την όγδοη ημέρα από τη γέννησή του. Οι άγιοι Πατέρες έχουν θεσπίσει ειδική ακολουθία η οποία αναγιγνώσκεται από τον ιερέα την όγδοη ημέρα από τον ερχομό του παιδιού και τότε του δίνεται το όνομά του. Χορηγώντας του το όνομα αυτή την ημέρα ο ιερέας δίνει σε αυτό τον καινούργιο άνθρωπο αιώνια προοπτική, αφού η όγδοη ημέρα αντανακλά την ημέρα της Βασιλείας των Ουρανών. Άρα στην Ορθόδοξη Εκκλησία το κάθε όνομα έχει έναν ισχυρότατο συμβολισμό και αιώνιο χαρακτήρα.

Ο κάθε χριστιανός άνθρωπος έχει το όνομά του. Η Εκκλησία δεν είναι ένα σωματείο ανώνυμων ανθρώπων, αλλά μια κοινωνία προσώπων με ξεχωριστά ονόματα. Χαρακτηριστικά σε κάθε Θεία Λειτουργία ο ιερέας μνημονεύει ονόματα ζώντων και κεκοιμημένων, δηλ. όσους συναπαρτίζουν την Στρατευόμενη Εκκλησία και την Θριαμβεύουσα Εκκλησία. Διότι όταν έλθει η ώρα να φύγει ο χριστιανός από τον κόσμο αυτό, μπορεί να αποχωρεί γυμνός όπως γεννήθηκε, όμως αυτό που παίρνει μαζί του, είναι το όνομά του. Συνεπώς αυτό τον χαρακτηρίζει σε όλη του τη ζωή.

Και το κάθε χριστιανικό όνομα παραπέμπει στο “ὕπὲρ πᾶν ὄνομα”(Φιλιπ. β΄, 9) . Στο όνομα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού! Ο ίδιος ο Θεάνθρωπος Κύριος έλαβε το όνομα Ιησούς, στο οποίο “πᾶν γόνυ κάμψη ἑπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἑξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς”(Φιλιπ. β΄, 10-11). Ο Θεός του χάρισε το όνομα Κύριος που είναι ανώτερο από κάθε άλλο όνομα του ουρανού και γης. Σε αυτό, όπως υπογραμμίζει ο απόστολος Παύλος, υποκλίνονται με σεβασμό και ευλάβεια οι άγγελοι, οι επίγειοι άνθρωποι και ακόμη και τα πονηρά πνεύματα που είναι στα καταχθόνια. Αλλά και κάθε γλώσσα διαλαλεί με όλη της τη δύναμη ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος του ουρανού και της γης.

Κι εδώ ας φέρουμε στη σκέψη μας πόσα συνέβησαν σ’ αυτούς που μαρτύρησαν για τον Χριστό. Υπήρξαν μεν αυτοί που όντως σεβάστηκαν και πίστεψαν στον Ιησού Χριστό, υπήρξαν όμως κι αυτοί που στο άκουσμα και μόνο του ονόματός Του έφριτταν ως ο μισόκαλος διάβολος. Και αυτό μας υπενθυμίζει κατ’ έτος στις 17 Ιουλίου η αγία μεγαλομάρτυς Μαρίνα από την Αντιόχεια της Πισιδίας. Όλος ο

μαρτυρικός της βίος δεν είναι παρά μια συνεχής ομολογία της χριστιανικής της πίστης. Αρχικά δεν δίστασε να ομολογήσει την πίστη της στον Ιησού Χριστό ενώπιον του ειδωλολάτρη πατέρα της Αιδέσιου. Παρότι ο ίδιος ο πατέρας της προσπάθησε αλλεπάλληλες φορές να την μεταπείσει να αλλαξοπιστήσει, εκείνη έμεινε εδραία και αμετακίνητη ως προς την αγάπη της για τον Νυμφίο Χριστό. Στη συνέχεια όταν συνελήφθη από τον διοικητή της επαρχίας της, τον Ολύβριο, δεν έπαψε και σ' αυτόν να διατρανώνει την χριστιανική της ταυτότητα. Χωρίς φόβο και τρόμο του διαλαλούσε: "Το του Κυρίου Ιησού Χριστού όνομα επικαλούμαι". Αν και υποβλήθηκε σε φρικτά βασανιστήρια, δεν κάμφθηκε ως προς τα χριστιανικά της "πιστεύω". Αντιστάθηκε με τη χάρη του Θεού με μια πρωτοφανή δύναμη, καταφέρνοντας όλα τα μαρτύρια να τα ξεπεράσει. Βλέποντας ο Ολύβριος το "αμετάθετο" της πίστης της, έδωσε εντολή και ο δήμιος την αποκεφάλισε. Με αυτό τον μαρτυρικό τρόπο απέδειξε ότι "άχρι θανάτου" έμεινε πιστή στο όνομα του Ιησού. Θυσιάστηκε υπέρ του Αγίου Ονόματός Του!

Αλλά και σήμερα πολλοί εισέρχονται στο εκκλησιαστικό σώμα λαμβάνοντας κάποιο ξεχωριστό όνομα. Έχουμε άραγε προβληματιστεί εάν ως χριστιανοί τιμούμε επαξίως τα χριστιανικά μας ονόματα; Με τις καθημερινές μας πράξεις υπερασπιζόμαστε το όνομα του Ιησού, το οποίο συνδέεται άρρηκτα με το όνομά μας; Ως γονείς φροντίζουμε να δίδουμε χριστιανικά ονόματα στα παιδιά μας ώστε να έχουν πρότυπα στη ζωή τους τις έμψυχες εικόνες του Θεού, τους Αγίους της Εκκλησίας μας; Διότι δυστυχώς πολλές φορές γινόμαστε μάρτυρες πολλών τραγελαφικών καταστάσεων. Αντί οι χριστιανοί γονείς να επιλέγουν ονόματα αγίων, διαλέγουν για τα παιδιά τους ονόματα ανοίκεια ως προς την χριστιανική πίστη. Επιλέγοντας τα νέα ζευγάρια για τα τέκνα τους π. χ. ονόματα διάφορων κοσμικών προσωπικοτήτων της πολιτικής, του ποδοσφαίρου, της τέχνης κ. ά., διαλύουν αυτόματα κάθε "κρίκο" του απογόνου τους με την "αλυσίδα" της ορθόδοξης χριστιανικής παράδοσης. Παραβλέπουν την προτροπή του Ιερού Χρυσοστόμου, ο οποίος τονίζει μεταξύ των άλλων: "Ας μπαίνουν με την ονομασία των παιδιών τα ονόματα των αγίων στα σπίτια τους, όχι μόνο για να ρυθμίζουν τη ζωή του παιδιού, αλλά και τη ζωή του πατέρα και της μητέρας."(Περί κενοδοξίας και ανατροφής των τέκνων 50, ΕΠΕ 30, 670)

Το κάθε χριστιανικό όνομα λοιπόν προσδιορίζει και τον βίο του κάθε χριστιανού. Εξερχόμενος κάποιος από την αγία κολυμβήθρα, πλέον κληρονομεί μια ιερή παρακαταθήκη, την οποία οφείλει να διατηρεί αλώβητη από κάθε ξενική πρόσμιξη ή αλλότριο έθος. Διότι ο άγιος γέροντας Πορφύριος πάντοτε συμβούλευε: “Αν δεν βλέπουμε τον Χριστό σε όλα τα έργα μας και τις σκέψεις μας, τότε είμαστε χωρίς Χριστό!” Επομένως από το όνομά μας μέχρι και τη βιωτή μας, όλα ας αποπνέουν το άρωμα του Χριστού, ένα άρωμα που ποτέ δεν εξατμίζεται, αλλά και μετά θάνατον μοσχοβολά! Γένοιτο!